

Texte de Alan BORAS, ALES

UN JARDIN PER LOS ESTRANGIERS

Dins la debuta de las annadas seissanta, au moment onte plen d'estrangièrs achaptan de roinas au pè dau Sèrre de Boquet, Marc se fai remandar de son jardin que son papet l'aviá agut sens passar davant lo notari. En mai d'aquò apren que los estrangièrs i vòlon cavar una piscina. Segur de son bon drech, vai veire un avocat, Mèstre Vergèli.

L'entrevista foguèt corta e franca : afaire linde coma d'aiga de fònt clareta, la tèrra a los que la trabalhan. Faliá pasmens esperar una procedura longa, mas a l'arrivada, seriá chucós. Conselhèt a Marc de desrabar tot aquò qu'aviá plantat per quichar sus los doumatges e los interés. Parlèt de preempcion, prescripcion, usucapion. Marc, faliá que laissèsse venir l'adversari dins son jardin, coma sota una lèca per lo susprendre puèi en flagranta malafacha d'ocupacion illegala : anava pèdre quauques pòrris, un parelh de caulets e una ceba, mas se trapariá amb una piscina a gratis onte podriá s'anar trempar lo cuou coma lo rei de França.

Mas quora tornèt a Malaiga, son estrambòrd èra déjà amorçat, que l'avocat Vergèli li aviá demandat cinc cents francs de provisions, per començar : totes sos sòus de la sason de las majoflas . Aquò ne'n fasiá de paquets de cigaretas !

Se sentiguèt arrendut, laiat, impoissent : de segur qu'a Malaiga, òm lo planhissiá, e òm aviá pas pron de paraulas duras contra los acaparaires qu'òm somiava de lor carregar la tèsta a la cima de forcas, mas dins lo lamentò daus « ieu s'èra a ta plaça... » los conselhaïres èran pas aqueles que pagavan !

Aguèt drech a una tièira de conselhs nècis : un bidon d'essença, e adiu lor ostau ! lo jardin, se lo podiá asaigar de pissanha, faire creire qu'èra trevat. *Mas Grolas* aviá ausit parlar d'una vièlha de Lagòrça que sabiá faire dançar de pichòts diables dins de miralhs : una chanuda sesilha dins la cambra daus espòs, biaï de lor copar las envejas, e vai te faire viadasar ! E los trevadís pudents ? Un pastre de Sant Macèu tanben que curava tanben lo mau de las morenas aviá lo don de vos remplir la barraca d'una pudeson d'uòus poirits. Chanèl podiá li venir darrièr ! E perqué empoisonariá pas lo potz amb una bèstia crebada ? « A ! Ieu, s'èra a ta plaça, rapèla-te d'una ! » Lo repic de Malaiga !

E son collèga Romiu ? Rospetèt contra la justícia en general e Vergèli en particulèr : « Aquò es lo capitalisme ! Amai se ganhas ton procès, es tu que pagaràs la sauça ! »

Puèi, coma Marc li demandava aquò que fariá a sa plaça, trobèt que l'idèia de Vergèli èra bona :

- Laisse corre ! Dins sieis mes, l'afaire serà classat.
- Non ! puslèu la guèrra. La chebrotina es presta !
- Los tòrts saràn de ton costat. L'asile das fòls t'espèra amb lo tapis roge, e una polida camisa a gratis, que passa pas de mòde. Laisse aquel blèd poirit, entra en cò de Pechiney. Auràs tot sus plaça : la cantina, un lotjament dins los ostau de la societat, amai un recanton de jardin se vòles. Te pòde pistonar !